

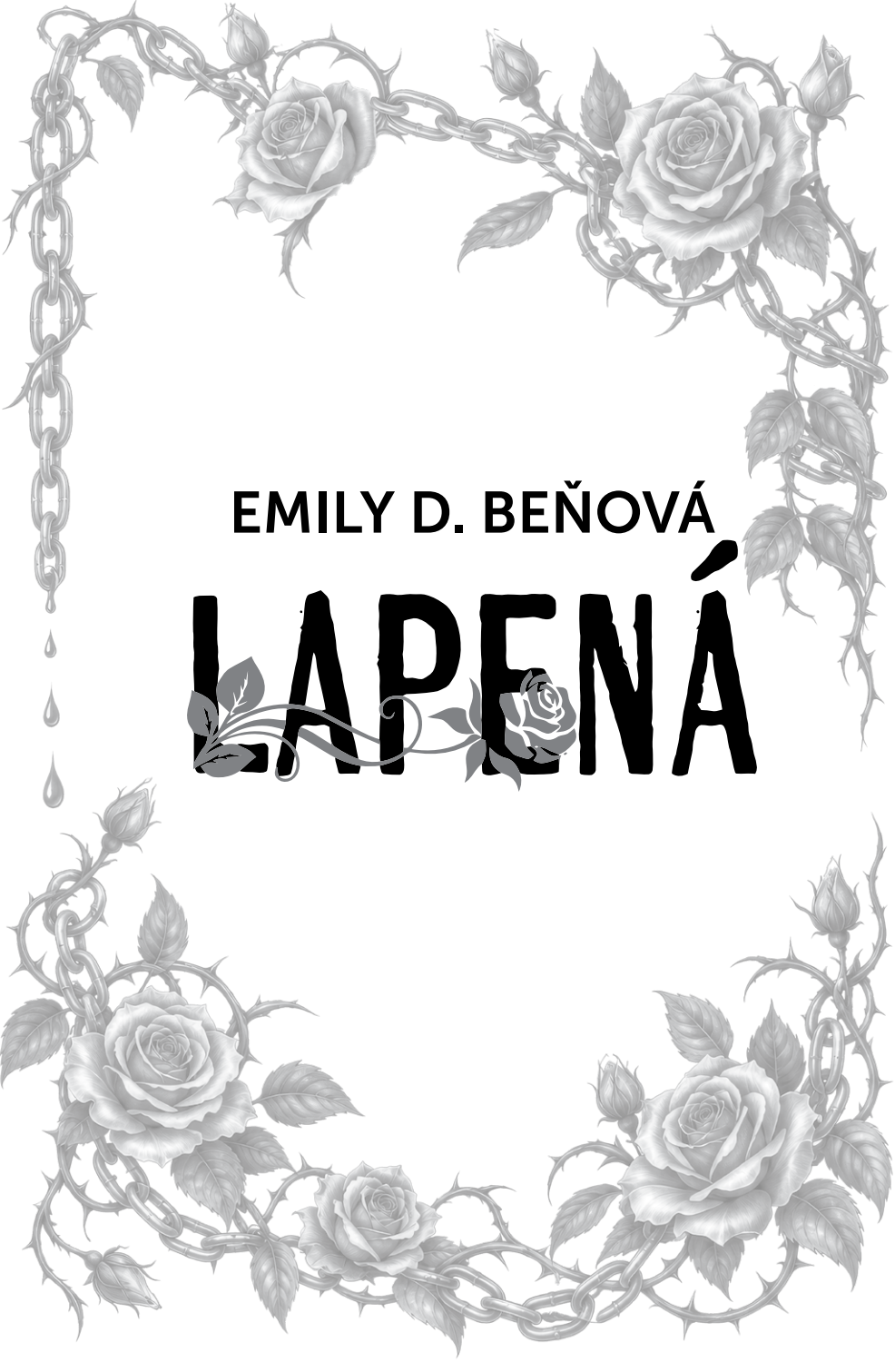
A shirtless man with a beard and short dark hair is looking down. He has extensive black tattoos on both arms and a large circular tattoo on his chest. He is wearing a black belt and has several chains around his neck. The background is dark with green leaves and a large red rose in the top left corner.

BROOKLYN
MIESTO PLNÉ TEMNOTY

LAPĚNÁ

A decorative white rose with leaves is positioned in the center, overlapping the title text.

EMILY D. BEŇOVÁ

A decorative border of roses and thorns surrounds the text. A chain is draped over the roses, and a single tear falls from the left side of the chain.

EMILY D. BEŇOVÁ

LAPENÁ

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Barbora Jagnešáková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Slanské Nové Mesto 38
044 17 Slanec

Rok vydania: 2026, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-69026-27-8

ISBN e-knihy: 978-80-69026-28-5 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-29-2 (1. zverejnenie, 2026) (ePub)

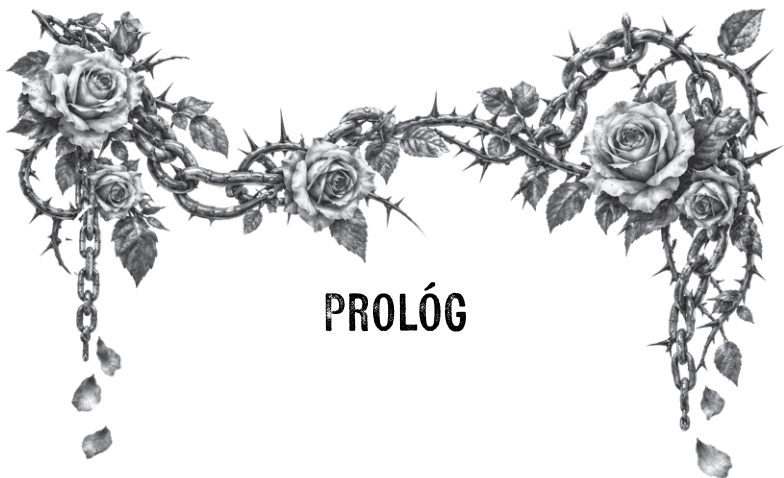
ISBN e-knihy: 978-80-69026-30-8 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

*Venujem,
rodine a známym.*

*Kde je tá hranica, kedy sa z priateľa
stáva nepriateľ a z nepriateľa priateľ?*

PROLÓG

„Ja tvoje meno poznať nepotrebujem,“ ozve sa mi sprava.
Jej tichý hlas ma zaskočí a vykoľají zároveň.

Pozorne si premeriam neznámu brunetku.

„Dnes bez mien, ak súhlasíš.“

Páči sa mi čoraz viac. Nechce sa viazať. Pravdepodobne
jej ide len o malý úlet.

To mi vyhovuje.

„Súhlasím,“ pristúpim na jej hru.

Usmeje sa. Krásne. Zvodne.

Čo je zač? Ako koketa mi nepripadá, a pritom mi jasne
dala najavo, že sa jej páčim. Avšak nie natoľko, aby o mne
chcela vedieť úplne všetko.

To sa mi ešte nestalo. Väčšinou bývajú ženy zvedavé,
obzvlášť tie, ktoré sa o mňa zaujímajú.

Táto má jasný cieľ.

„A som slečna.“

Zamrkám.

„Pri bare si povedal, že berieš kolo dámam. My sme
slečny.“

Pobavene sa zaškľabí. „Ospravedlňujem sa. Akosi mi
to uniklo.“

„Budem sa tváriť, že sa to nestalo. Si tu nový?“

„Ty?“

Pery sa jej jemne zvlنيا. Pochopila, že chcem niečo za niečo. „Nie. V Brooklyne žijem celý život.“

„Celý život je koľko?“

„Od narodenia.“

Pobaví ma jej trefná poznámka. Šikovne sa vyhýba konkrétnej odpovedi.

„To je koľko?“

„Si netaktný. Pýtať sa ženy na vek je nevhodné.“

„Len aby som vedel, či ma nezatknú, ak nie si plnoletá.“

1. KAPITOLA

Kimberly

„Vedeli ste o tom, že keď žena nemá pravidelný sex, je nervózna a spôsobuje to aj ďalšie nežiaduce účinky?“ vyčítam z magazínu pre ženy, ktorý mám práve poruke.

Viem. Mala by som dokončiť obraz, ale dnes sa mi akosi nechce.

„Môžeš to prestať čítať?“ zhrozene zvolá Joanna.

Plavé vlasy si stiahla do chvosta veľkou stuhou, vďaka čomu vyzerá mladšie než obvykle.

„Vidíš? Si nervózna!“ poznamenám.

„Z teba by sa jeden zbláznil,“ zavrčí, pokrúti hlavou, no naďalej sústredene maľuje svoje realistické dielo.

„Ja nervózna som. Priznávam sa. Nemala som sex už celé mesiace a pozrite sa na mňa. Bez mejkapu nevyjdem ani vyniesť kôš.“

„Preháňaš, Kim. Máš perfektnú pleť,“ pripomenie Dayana a urobí štetcom niekoľko ďalších ťahov. Sedíme v ateliéri už od rána a vychutnávame si sobotu. Za oknami sa začína stmievať, ale s babami je mi vždy tak super, že si postupnosť času len málokedy uvedomím.

„Pleť sa mi naozaj zhoršila,“ upozorním na miznúcu vyrážku pod vrstvou mejkapu.

„Nezhoršila. Ved' si ako obrázok,“ podotkne Dayana a odsunie si drevenou časťou štetca prerastený prameň havraních vlasov.

„Potrebujem chlapa. Chýba mi správna dávka hormónu.“

Inými slovami... sex.

„Hračky nestačia?“ podpichne ma Joanna.

„Hračky sú fajn, ale raz za čas si to žiada aj niečo... živšie.“

„Len bacha, aby si neskončila ako Dayana,“ podotkne Joanna a uškrnie sa na mňa ponad svoje plátno.

„Hovoríš, akoby sa mi stala nehoda!“ ohradí sa Dayana pobavene.

„Ešte kúsok a budeš sa kotúľať. Tie kilá navyše ti teraz v lete fakt nezávidím, drahá moja.“

Dayana sa nad Joanniným postrehom zasmee a pohladí si bruško. Je v piatom mesiaci a nádherne si to užíva. „Nepočúvaj ich, Dominik. Ony len závidia,“ šepne k brušku a ja otočím noviny na ďalšiu stránku.

„Jediné, čo ti závidím, je chlap,“ pokračuje plavovlasá Joanna. „Nie preto, že je ním práve Kenneth. Ved' vieš, že to nikdy nebol úplne môj typ. Závidím ti akurát fakt, že ho máš istého. Dokonca aj papierovo.“

Dayana sa zaškerí a znova ponorí štetec do farby. Vzali sa presne pred Vianocami. Gróf Castro, starý otec Kennetha Castra, trval na tom, aby sa dožil nielen svadby, ale aj právnicka a vnukovho uvedenia do úradu. Dve veci sa už stali. Tretia je, našťastie, na ceste.

„Hej, nesťažujem sa, len by mohol byť viac doma ako vo firme.“

„Ha!“ syknem a pohrozím jej prstom. „Nehovorili sme ti celé mesiace to isté? Bola si v tej firme viac než doma!“

„Veď ja to chápem,“ zamrmle napokon Dayana.

„Ešte aby si sa sťažovala. Niektoré z nás by brali chlapa v posteli každú noc.“

„Hovor za seba, Kim. Mne je dobre aj samej. Zatiaľ,“ podotkne Joanna.

„Si mesiac po rozchode, Joanna. Bodaj by si sa sťažovala. Ja som si nevrzla skoro pol roka. Ešteže mám doma toľko pomôcok. Inak, akurát som čítala článok, kde... Hej! Ktorá po mne hodila tú špongiu?“

„Ja!“ prskne nebojácne Dayana. „Ešte raz začni s tým, že si niečo čítala, a prerazím na tebe všetky plátna, ktoré tu máme!“ zrúkne, potom si vymeníme pohľady a vyprskneme do bláznivého rehotu.

„Viete čo? S vami nie je rozumná reč. Nechápem, ako sa môžem priateliť s takými nesčítanými osobami.“

Joanna sa hurónsky rozosmeje a Dayana sa k nej pridá. Všetky sme iné, a pritom sme si tak neuveriteľne podobné. Sú to skvelé baby a ja som šťastná, že ich mám. Lenže aj to sa čoskoro skončí. Takto pokope už dlho nebudeme.

Keď sa Dayane narodí vytúžené bábätko, bude viac doma. Už teraz mi veľmi chýba. Upokojujem sa aspoň danosťou, že mi zostane Joanna. Kým si znova niekoho nenájde a bude chcieť všetok čas venovať výlučne jemu. Ale toto je jednoducho kolobeh života.

„Dobrý večer,“ pozdraví sa vysoký muž s jemným strniskom na tvári. Kenneth Castro. Fešák, to musím uznať, ale už dávno som si dala predsavzatie, že ak sa raz naozaj poriadne zamilujem, nebude to nijaký mafiánsky dedič. Nie! Chcem obyčajného chlapa bez komplikovanej povahy a ešte komplikovanejšej minulosti či prítomnosti. Inými slovami, *seriózneho, bohatého chlapca so zmyslom pre humor a skvelou rodinou.*

„Ahoj, láska,“ odpovie ako prvá Dayana. Joanna a ja len zamumleme tiché *ahoj*.

Kenneth prejde k svojej manželke, skloní sa k nej a vtisne jej na pery cudný bozk. „Si hotová?“

„Ešte nie, ale môžeme ísť. Od sedenia ma už bolí chrbát.“

„To verím,“ prikývne a pozrie sa na jej obraz. „Pekné.“

Dayana sa usmeje, vstane a znova ho pobožká. „Ďakujem. Vezmem si kabelku a môžeme vyraziť.“ Zvrtne sa na päte, zhodí zo seba fľakatý plášť, schmatne kabelku a po krátkom, *majte sa, baby*, odídu.

Zostali sme dve, no nevadí mi to. Joanna je skvelá a ja sa snažím zmieriť s tým, že sa naše *trio* pomaly stáva *duom*. Zhruba okolo desiatej odíde napokon aj Joanna. Zajtra ju čaká výučba. Prídu sem dve jej žiačky a na to sa potrebuje poriadne vyspať.

Odchádzam ako posledná. Je pol jedenástej a svoj obraz som dokončila. V pondelok sem príde kuriér a odvezie ho, kam je potrebné, ale to za mňa vybaví už Joanna. Zamknem ateliér, zapnem alarm a vykročím nočnou ulicou. O takomto čase je tu úžasný pokoj. Po ulici, čo sa tiahne po mojej pravici, prejde len niekoľko áut. Inak je tu božské ticho, ktoré mi po rušnom týždni príde vhod.

Roztvorím kabelku, vhodím do nej kľúče a skontrolujem si mobil. Nečaká ma nič nové. Len niekoľko mailov, ktoré mi ponúkajú maliarske palety, a jedna správa od mamy. Mám sa konečne zastaviť. Zastavím. Ale nie dnes. Zamknem mobil a vhodím ho späť do kabelky.

Doma je to niekedy peklo. Matka mi stále opakuje, aby som sa usadila, našla si chlapa a vydala sa. Nepáči sa jej, že som vo svojom byte úplne sama. Vraj som na vydaj dostatočne stará. Hm, možno má pravdu. Mám dvadsaťosem. Ešte aj články, ktoré čítam, uvádzajú, že by

som mala mať prvé dieťa do tridsiatky. Mám ešte dva roky. *To je dosť času.*

Okrem toho, nájsť toho pravého, *normálneho*, nie je vôbec jednoduché.

Zanechám štvrt' s radovými zástavbami za sebou a vkročím na ulicu lemovanú butikmi s kozmetikou, odevom, občerstvením či barmi, ktoré o takomto čase prekypujú životom.

Leto začalo a ja si plánujem urobiť týždeň či dva voľno. Pravdaže až potom, ako dokončím poslednú objednávku. Stočím krok ku kraju cesty a porozhliadnem po taxíkoch. Vždy sú tu nejaké pristavené, avšak teraz je tu ticho. Vykročím ďalej.

Prejdem do mestskej časti s nákupným centrom, ktoré je otvorené nonstop, a porozhliadnem sa. Je tu ruch. Nečudo, veď je sobota. Len somár by teraz sedel doma. Lenže ja presne domov smerujem. Aké zvláštne. Nebolo to tak dávno, čo som s babami chodievala na diskotéku temer každú sobotu. Teraz smerujem domov ako staršia žena, čo skončila osemhodinovú šichtu niekde vo fabrike.

Hrom do toho! Mám len dvadsaťosem! Nie som stará a nechcem ísť domov!

Nahnevanú myšlienku pretne vyzváňanie mobilu. Rýchlo ho vylovím z kabelky a prijmem hovor. „Nepovedz mi, že si si v ateliéri niečo zabudla a teraz sa pre to musím vrátiť,“ začnem bez okolkov, Joanna sa na druhej strane rozosmeje.

„Takže už nie si v ateliéri?“

„Čo si si zabudla?“

„Nič. Ale čo povieš na žúrku?“

Ak som sa doteraz cítila ako storočná babka, teraz mám pätnásť. „Čo tie decká na zajtra?“

„Neprídu. Kde ťa vyzdvihnem?“

Sprisahanec vo mne preberie kontrolu a zazubí sa. Nadiktujem jej adresu a o päť minút už sedím v aute. Limuzínu riadi jej súkromný šofér, vezieme sa do luxusného podniku uprostred Brooklynu.

V aute sa narýchlo skontrolujem a poďakujem vlastnej prezieravosti, ktorá mi prikázala obliecť sa dnes viac než len pekne. Isteže, keby som vedela, že večer pôjdeme žiť, vzala by som si niečo lepšie, no *vezmi to čert!*

Joanna mi podá pohár šampanského, a tak sa napijem. Zbožňujem tieto okamihy, hoci už nie sú také časté. Dopijeme až do dna a limuzína zastane. Sme pred podnikom, ktorého modrý nápis nádherne svieti. Do neba zo strechy budovy šľahá laserové svetlo krúžiace po temnej oblohe.

„Prečo si dnes volila limuzínu?“ spýtam sa, len čo nám šofér otvorí dvere. Vystúpim ako prvá, po mne Joanna.

„Ocko šiel na oslavu a vzal ma so sebou.“

Objímam ju okolo pliec a stiahnem k sebe. „Ani nevieš, akú mám radosť. Bála som sa, že dnes večer skončím ako tie frustrované paničky, čo potajme popíjajú víno a berú si túlavé mačky z ulice.“

Joanna sa zasmieje, zatiaľ čo sa postavíme na koniec krátkeho radu. Vyhadzovač pri vstupe vyberá vstupné, ďalší pritláča na ruky fosforeskujúce pečiatky.

Vystojíme rad a po zaplatení sme dnu. Podnik je plný a hostia stále prichádzajú. DJ stojí za svojím mixážnym pultom a parket osvetľuje ohromné množstvo svetiel. Naposledy sme tu boli ešte s Dayanou. Od tej doby sme navštívili len niekoľko barov, na diskotéke som nebola poriadne dlho. Avšak dnešok naplno roztočíme.

Prederieme sa k baru, kde si objednáme nielen miesto na sedenie, ale aj alkohol. Na celú noc. Joanna má chuť

poriadne sa zabaviť a ja musím súhlasiť. S prvými drinkami si sadneme do voľného boxu, ktorý okamžite získa naše číslo, aby bolo jasné, že je už obsadený. Prípitok na seba nenechá dlho čakať. Doslova ho exneme ako elixír, ktorý sme už potrebovali, a letíme tancovať.

Konečne! kričí mi v hlave bytosť, ktorá spala pridlho. Dnes je opäť mojou súčasťou a chce sa vyblázniť. Tancujeme, jedna pieseň strieda druhú, druhá tretiu a krátko po pol druhej ráno vstúpia do podniku dvaja muži.

Obaja sú urastení, avšak len jeden ma zaujme. Možno za to môže alkohol, ktorý mi spokojne stúpol do hlavy. Hľadím na vysokého muža so širokými ramenami, jemným strniskom a neviem sa vynadívať.

„Čo sa deje? Koho si zbadala?“ skríkne mi do ucha Joanna. Práve sme si sadli a osviežili sa ďalšími drinkmi.

„Pri vchode. Práve vošli.“

Joanna sa otočí, sonduje hostí. „Myslíš toho svetlovlasého, čo teraz vošiel?“ Pozná môj vkus pridobre, lenže teraz ma neohúril ten svetlovlasý, ale jeho tmavovlasý spoločník. Aká irónia.

„Nie, toho druhého.“

„Hm,“ zatiahne.

„Hm?“

„Je to kus,“ odsúhlasí.

„Tiež si to myslím.“

Pozorujem, ako sa zvíta s vyhadzovačom a obaja sa usmiejú. Poznajú sa. Má pekný úsmev a nádherné biele zuby. Rukávy čiernej košele má vyhrnuté, vďaka čomu vyniknú jeho silné predlaktia, ale aj tetovania na oboch rukách. Na pravom zápästí má tri náramky z lávových kameňov. Vďaka hlboko rozopnutej košeli vidím tri retiazky. Ani jedna nie je rovnaká. Havranie vlasy má upravené

v krátkom strihu a niekoľkodňové strnisko z neho robí neskutočne príťažlivého muža.

„Snád' neplánuješ dáky úlet?!“

Zasmejem sa. „To ešte neviem.“

Killian

Vstúpime do podniku, kde ma pri vstupe privíta vyhadzovač. Starý známy. Poznám každého, kto tu pracuje. Aj preto mám vstup úplne zadarmo. S majiteľom som bol vždy dobrý kamarát. Nie raz som ho vysekal z problémov a na to sa nezabúda.

S vyhadzovačom Seilom prehodíme len zopár slov. Chce vedieť, kedy som sa vrátil do Brooklynu a ako sa mi darilo v Bostone. Nebol som tu celé roky, no dnešok som už potreboval. Po piatich rokoch mimo domova je takáto zmena vítaná.

Prejdeme hlbšie a ja sa porozhliadnem. Vždy tu bolo plno a dnešok nie je výnimkou. Je to skvelý podnik a DJ patrí k špičke. Mnohé veci sa tu pomenili - k lepšiemu. Hlavne ženy. Jedna krajšia ako druhá. Človek by si nevedel ani vybrať. Blondínky, ryšavky... brunetky...

Všetky stoja za pohľad.

Pravdaže, dnes tu nie som preto.

„Čo si dáš?“ vytrhne ma zo zamyslenia Evan.

Pozval ma sem a trval na tom, že môj návrat musíme poriadne osláviť. Priznám sa, že keby bolo na mne, dnešok by som strávil v posteli. Sotva som sa vrátil a už opäť nie som doma.

„Dnes platím,“ pripomenie cez rev hudby blondiak po mojej pravici a pobúcha ma po pleci, aby mi naznačil, že pôjdeme rovno k baru. „Začneme zostra?“ dožaduje sa mojej odpovede.

„Objednaj niečo.“

Evan len prikývne a posunieme sa ďalej.

Nechcel som ísť práve sem, ibaže blondiak predomnou naliehal. Stačil by mi tichý bar. Na diskotéky som už starý, avšak je jedno, kde si dám niekoľko drinkov. Aj tak nebudem dlho.

Pretlačíme sa k baru s LED podsvietením rôznych farieb a nazriem cez dav k barmanom. Jeden je tu nový. Adena však poznám. Neraz sme spolu pili aj balili kočky. Zdá sa mi to byť neuveriteľne dávno.

Miesta pri bare sú zúfalo obsadené. Celý podnik praská vo švíkoch, hostia stále prichádzajú. Nečudo. Arsenal je miestom, kam chodí každý. Každý, kto si to môže dovoliť.

„Ale nie!“ vykrikuje holohlavý barman, len čo ma zazrie. „To si robíš srandu?!“ usmeje sa Aden a vyjde spoza baru, aby ma medvedím objatím privítal. Vždy bol horou svalstva, teraz je ešte mohutnejší. „Neverím. Kedy si sa vrátil?“

„Predvčerom.“

„To musíme osláviť,“ rozhodne. Mávne na druhého barmana. „Všetko, čo si objednajú, ide na mňa.“

Jeho kolega prikývne a on sa znova pozrie na nás. „Čo si dáte? Pivo alebo niečo tvrdšie? Bude to na mňa.“

„Neskoro. Evan ma pozval.“

Aden sa uškrnie. „Pozve ťa inokedy. Nevideli sme sa roky. Toto bude na mňa. Jasné? Chcete VIP box? Jeden sa nedávno uvoľnil.“

Zavrtím hlavou. „Netreba. Nebudeme dlho. Namiešaj mi niečo s ľadom. Som poriadne smädný.“

„Ako kedysi?“

„Ty si to ešte pamätáš?“

Holohlavý Aden sa zasmeje. „Žartuješ? Vypili sme toho celé sudy. Sadnite si k baru, uvoľním vám miesto.“

Urobil, čo povedal. Nenápadne naznačil dvom dievčatám, aby uvoľnili stoličky a ony poslúchli. Sadneme si na voľné miesta a Aden začne pripravovať drinky. Pozriem sa po podniku a netajím úžas. Pamätám si víkendy, kedy som tu paril až do úsvitu. Občas som odchádzal v spoločnosti ochotnej dámy, no akoby to bolo už dávno.

Fakt sa mi nechce veriť, že som bol preč pol desaťročia. Aspoňže na tomto mieste mám pocit, akoby neprešiel ani deň.

„Tak vrav! Ako dlho budeš doma?“ spýta sa ma Aden a položí pred nás pripravené nápoje. Vie, že aj Evan pije to isté.

„Dlho. Aspoň taký je plán. Neplánujem znovu odísť, teda nie na celé roky. Pozerám, že ste to tu zmodernizovali.“

„Snažíme sa ísť s dobou. Bar zarába rozprávkovo. Vždy je tu plno. Ale ty sa pochváľ. Oženil si sa?“

Zasmejem sa. Prečo sa ma každý pýta na to isté? Čo je svadba nejaká povinnosť? „Taká sa ešte nenarodila. Ale o tebe som počul veľa.“

Aden sa rozosmeje. Aj cez rev hudby počujem jeho spokojný smiech. „Raz som musel dospieť.“

„Kedy si sa oženil?“

„Pred štyrmi rokmi. Spoznal som ju na svadbe kamoša. Preskočila medzi nami iskra a bolo to. Máme trojročnú dcérku Sárú. Žena čaká druhé dieťa.“

„Gratulujem.“

„Vďaka.“ Kolega za barom mu niečo skríkne do ucha a on prikývne. „Sorry, chlapi. Musím makať. Užite si večer. Keď dopijete, stačí mávnuť a dolejem.“

Prikývnem a Aden sa vzdiali. Pozriem sa na Evana, no ten čosi ťuká do mobilu. Zase balí nejakú babu?

„Si tu so mnou alebo sám? Pipky môžeš baliť doma. Tu sú živé a každá by stála za hriech.“ Okolo prejde akási

blondínka a ja sa za ňou otočím. Aj ona sa obzrie na mňa. Keď sa znova zadívam na kamaráta, neujde mi jeho pobavený úškl'abok. „Čo?“

„Tiež si sa nezmenil.“

Zavrtím hlavou. „Neviem, o čom hovoríš.“

Prisunie svoj pohár k môjmu, aby mi dal najavo, že si chce pripíť.

Nenechám sa dvakrát núkať. Zodvihnem pohár a cinkneme si. „Načo si pripijeme?“ spýtam sa.

„Na budúcnosť. Nech bude akákoľvek.“

Otočím do seba celý pohár. Sila alkoholu ma na okamih ovalí.

2. KAPITOLA

Kimberly

Dopijem svoj drink a mávnem na čašníka, ktorý ide okolo. Ten pochopí, že chceme ďalšie kolo, a hneď ako pozbiera prázdne poháre zo susedného stola, schmatnem Joannu za ruku, aby som ju na seba upútala.

„Pod' konečne tancovať!“

„Už? Sedíme len pol hodiny.“

„Už pol hodiny. Chcem sa vyblázniť a nie sedieť na zadku. Ak si nechcela tancovať, stačilo otrieskať peniaze aj v obyčajnom bare.“ Viac jej na výber nedám. Vyskočím na nohy a potiahnem ju so sebou.

Podarí sa nám pretlačiť až doprostred parketu. DJ púšťa jednu pecku za druhou a my konečne tancujeme. Adrenalín zo skvelej hudby mi na perách vyčarí úsmev a ja som o chvíľu úplne odviazaná. Dokonca až natoľko, že využijem prvú príležitosť a nalepím sa na tyč, ktorá akoby tam čakala len na mňa.

Joanna zhrozene zavrúti hlavou, no teraz je mi to jedno. Výčitky si budem robiť až ráno. Alebo ani nie. Zvítam sa okolo, tancujem a odháňam jedného nápadníka za druhým, kým nezazriem jeho. Muža, ktorý vošiel do podniku. Stojí s drinkom v ruke pri holohlavom barmanovi a smeje sa na niečom, čo hovorí ich plavovlasý spoločník.

A že je to pekný pohľad.

Chlapov jeho formátu by mali predávať len s ceduľou:
NA VLASTNÉ RIZIKO.

Nie. Dnes nijakí chlapi.

Len ja a Joanna.

Urobím ešte niekoľko otočiek, potom sa vrátim k Joanne, ktorá tancovala vedľa mňa. Odrazu sa vlníme jedna okolo druhej, no nie dlho. Nečakane sme traja. Zozadu sa ku mne tlačí akési cudzie teleso. Zamračené sa otočím k mladíkovi s tmavými vlasmi. Nie je to prvý raz, lenže ak príde aj tretíkrát, asi mu jednu vylepím.

„Nie!“ skríknem po ňom a odstrčím ho.

„Koľkokrát ti má povedať, aby si ju nechal?“ Joanna sa postaví medzi nás a on s rukami zdvihnutými na znak mieru cúvne. „Debil!“ zakričí za ním a pokračuje v tanci.

„Opitý imbecil!“ syknem znechutene. „Úplne mi pokazil náladu.“

„Ser naňho. Je to len hlupák, čo nechápe, že *nie* znamená *nie*. Dáme pauzu? Aj tak musím na toaletu.“

„Pôjdem s tebou. Tiež musím.“

Prederieme sa z parketu a prejdeme k nášmu boxu. Celé rozhorúčené do seba obrátime ďalší drink a potom sa poobzerám po čašníkovi. Jedného zachytím pohľadom o kúsok ďalej. Mávam, kým si ma nevšímne, a ukážem kruh nad naším stolom. Je to znamenie, že má doniesť ďalšie kolo.

Hneď nato si vezmeme kabelky a stratíme sa na toaletách, kde musíme vystáť nekonečný rad. Keď nakoniec urobíme, čo treba, vrátíme kabelky na miesto a doplníme prisun tekutín. Vtom ho zazriem. Prechádza obďaleč. Skoro okolo nášho boxu. Stále je s tým blondiakom. Akoby preberali niečo vážne.

Na okamih sledujem jeho pohyby. Postavu. Je stavaný dobre. Vlastne viac než len dobre.

Dopekla, kto to je?

Je tunajší?

Lenže muž jeho formátu je dobrý len na jedno.

Bez mien. Bez spoznávania. Bez pravidiel.

DJ premostí do piesne od *Lost Frequencies ft Calum Scott - Where Are You Now* a Joanna mi stisne ruku, až mi ju skoro rozdrví. Tým preruší môj zvedavý pohľad a prinúti ma vnímať ju. „Na toto musíme tancovať!“ skríkne natešená. Tentoraz potiahne za ruku ona mňa.

Znova sa derieme doprostred parketu a možno je to aj dobre, pretože v tom okamihu ho miniem len o vlások. On si ma ani nevšímne. Na jednej strane som tomu rada, na druhej v duchu kľajem. Mohla som sa naňho aspoň mrknúť, pričuchnúť, či vonia rovnako dobre, ako vyzerá. Keď sa za ním z parketu opäť nenápadne otočím, je preč.

Dost! Žiadni chlapi!

Zavlním bokmi, nemysliac na nič znova tancujem. Čas postupuje a po ďalšej salve tanečných kúskov sa vrátíme k boxu. Nohy mi brnia. Tie vysoké podpätky mi dávajú zabrať, no nedbám. Dnes sa chcem vytancovať do zbláznenia. Otočíme do seba ďalšiu objednávku, tentoraz máva na čašníka Joanna. Nápoje donesú prekvapivo rýchlo a ja sa znova s chuťou napijem. Zajtra ma možno bude bolieť hlava, ale na moje veľké prekvapenie som stále v norme.

„Ďalšia peckáááá. Božeééé! Túto zbožňujem.“

Sotva stihnem položiť pohár na stolík, vytiahne ma na nohy a potiahne k parketu. Zaspätkujem, do kohosi nechtiac vrazím. „Prepáč!“ skričím ospravedlňujúco a dych sa mi zasekne na polceste do plúc.

On!

Naše pohľady sa stretnú.

Je to len okamih. Akoby však trval večnosť.

Odzrazu všetko utíchlo. Je vysoký aj napriek tomu, že mám podpätky, a mohutnejší, než bol z diaľky. A vonia neskutočne dobre.

„Prepáč, nechcela som.“

Kútik úst sa mu pobavene zdvihne, ale nepovie ani slovo.

Joanna ma znova schmatne za ruku a potiahne na parket. „Na to rovno zabudni!“ zasyčí mi do ucha.

Aj tak sa obzriem a vyhľadám ho očami.

Stále stojí na svojom mieste a pozerá sa za mnou. S pohárom v ruke a pobaveným úsmevom. Ľavú ruku má vo vrecku riflí. Vyzerá ako diabol v koži anjela.

„Zabudni!“ zopakuje Joanna varovne.

Zasmejem sa nad jej slovami a prehupnem do zmyselného tanca. Jeho pohľad na sebe cítim ešte dlho. Niekoľkokrát sa počas tanca otočím a neraz ho pristihnem, ako ma sleduje.

Trúfalo. Okato. Zvodne.

Prestaň, Kimberly!

Nevyzývaj ho!

Neodolám a znova sa pozriem, aby som sa utvrdila v tom, či sa mi to nezdá.

Nezdá.

Hľadí na mňa. Temne. Bral by ma.

Dočerta... musím ho mať!

Killian

„Posledný kšeft otcovi nevyšiel.“

Prikývnem a vyfúkknem dym. „Zbabrali to.“

„Aj preto si sa vrátil?“ domýšľa si Evan.

Nemusím klamať. Viem, že by to bolo aj tak zbytočné.
„Hej. Aj preto. Ten jeho poskok je babrák. Nedáva si pozor.
V tomto biznise si chyby dovoliť nemôžeš.“

„Počul som, že jeden kus dosť poškodili.“

Prikývnem. „Dost.“

„Viem si predstaviť, ako tvoj tatko zúril. Nebol by som
na tom inakšie.“

Mávnem na Adena, aby nám nalial ďalšie kolo a ten
z diaľky prikývne. „Keď mi volal, mal som pocit, že do-
stane infarkt. Síce zasiahli a urobili, čo bolo treba, aby ho
umlčali, no aj tak sa z tej akcie dosť veľa dostalo von.“

Evan vtiahne vzduch cez zuby. „Svedkovia?“

„Nijakí už nie sú.“

„A čo tí babráci? Vyhodil ich?“

„Ty vieš, že to nejde. Kto pre neho začne pracovať, ten
sa upíše. Neexistuje cesta späť.“

Evan prikývne a posunie pohárik po bare. Aden pred
nás zloží ďalšie kolo a pokračuje v obsluhu ostatných.

„A čo tá Bostončanka?“

Zamračím sa.

„Ste spolu, či nie?“

„Nie.“

„Kto nechal koho?“

„Ja ju.“

„Fakt?“ počuduje sa Evan. „Prečo?“

„Prestalo ma to baviť.“

„Chápem. Ako prijala rozchod?“

„Vraj zastrelí každú, ktorej sa dotknem.“

„Snáď to nemyslela naozaj.“

Zavrtím hlavou. „Je to len urazená slečinka.“

„Len aby. Oťukol som si ich a obaja dobre vieme, že jej
otec a brat majú prsty v bielom. Majú moc.“

„To aj my.“

Evan súhlasne prikývne. Následne ma vyzve, aby sme kopli aj druhý drink. Večer sa nesie v pokojnom duchu. Aden sa občas pristaví na kus reči, dokonca si s nami dá panáka. Čas postúpil a ja by som rád šiel.

Evan je však iného názoru, dokonca ma presvedčí na obchádzku terénu. Keby bolo na mne, odídem, ibaže nechcem mu dať košom tak skoro. Aspoň, že hudba je skvelá. Musím dať DJ-ovi palec hore. Mixuje skladby, čo nútia hýbať bokmi.

Cítim sa tu nevyužitý.

Mám tridsať.

Na diskotéky som už starý.

Kedysi som sem chodieval, aby som si našiel ženskú na jednu noc. Dnes som tu len preto, aby som potešil kamaráta.

Obídeme tanečný parket a ja sa poobzerám. S pohárom v ruke prejdeme okolo a pozorujeme tancujúci dav. Niekoľko párov sedí v boxoch a bozkávajú sa. Aké prízemné. Akoby stratili úctu sami k sebe aj k okoliu.

Evan dopije svoj drink a prázdny pohár položí na kraj rezervovaného stola. „Čo povieš na tie tri dračice?“ skríkne mi do ucha.

Pozriem k parketu, kde pokynul bradou, no je tu veľa dračíc. „Ktoré?“

„Tie zľava. Pozri na tú černošku. Kokos! Vlní sa ani hadia žena. Vieš, aké polohy by sa s ňou dali?“

„Sú to ešte deti,“ podotknem, uvedomujúc si dôležitý detail.

„Tá tmavá vyzerá šukatel'ne.“

„Má maximálne dvadsaťdva. Si vedľa nej starý cap.“

„Hovor za seba!“

Pobavene sa zasmejem. „Máš pravdu. Cítim sa tu starý. Ved' sa pozri na tie kočky. Mala už niektorá tridsať?“

„Prestaň pokukávať po tých, čo majú tvoj vek. Vyber si mladšiu. Starú už neohneš. Ale mladú si môžeš formovať.“

„Nechcem nič formovať. Ak mať ženu, tak takú, aby vedela, čo chce. Na panny nemám trpezlivosť.“

Uhne hlavou do strany, akoby so mnou čiastočne súhlasil. „Ani v tomto si sa nezmenil.“

Odpijem zo svojho drinku a vzdychnem si. Naozaj by som rád šiel, lenže nechcel by som ho nahnevať. Žiaľ, z tohto som už fakt vyrástol. „Nepôjdeme preč?“

„Chceš odísť v tom najlepšom? Sme tu v raji.“

„Možno ty. Ja sa tu cítim ako učiteľ v škole. Ved' tá, čo je s tou černoškou, je ešte decko. Prisahám, že klamala pri vstupe.“

„Na to sa vyser. Vek je len číslo. Ved' sa pozri...“

Ktosi do mňa vrazí. Nie úmyselne.

„Prepáč!“

Obzriem sa za nízkou postavou a spozorniem. Evan stále niečo melie, zrazu ho však nepočujem. Hľadím na žieňa a nestačím sa diviť. Stačí jediný pohľad do jej veľkých srnčích očí a som obarený. Má fascinujúco modré oči. Doslova žiaria. Dymové líčenie zvýrazňuje ich jas.

A jej pery...

Žiaden botox. Len čistá príroda.

Dopekla... slušný materiál.

„Prepáč. Nechcela som,“ povie ešte, no z jej výrazu mám pocit, že to vôbec neľutuje.

To ma prinúti usmiať sa. Možno by som aj niečo povedal, ibaže jej kamoška ju potiahne za ruku a niečo jej v kroku povie. Netuším čo, ale tá srnka sa za mnou ešte raz pozrie a koketne sa usmeje.

„Počúvaš ma vôbec?“ dostane sa ku mne Evanov hlas a zrazu sa všetko vráti do normálu.

„Nie!“

Žieňa sa mi stráca v dave, no ešte raz sa otočí a ja sa potešene usmejem. Páčil som sa jej, o tom nijako nepochybujem. Možno by stála za hriech, lenže aj ona je primladá.

Má vôbec dvadsaťtri?

Dočerta, to sem púšťajú naozaj aj deti?

„Aj mi povieš, čo ťa na tej kočke tak zaujalo?“

„Poznáš ju?“

„Nie, ale pre teba je primladá. Veď ty hľadáš tridsiatky,“ pripomenie, aby mi obtrel o nos, že len pred okamihom som na také mladé mäsko pozeral kriticky.

„Pri nej by som privrel oko. Bola pekná.“

„To je väčšina týchto žien,“ podotkne pobavene a pobúcha ma po ramene. „Pod', dáme si ďalší drink.“

Prikývnem a vykročíme ďalej. Smerujeme k baru. Neujde mi, že sa za mnou obzerá. Pozoruje ma a ja pozorujem ju. Ani neviem, čím to je, ale zaujala ma. Viac, než by som ochotne priznal.

Tancuje skvelo a rozhodne sa vie zbaviť nechcených nápadníkov. Jedného takého má práve na rane. Evan zastane, preto musím aj ja. Niekoho stretol, bavia sa len oni dvaja. Vyhovuje mi to. Môžem sledovať tanečný parket.

Mladík jej niečo hovorí, je neodbytný. Lenže ona si s ním poradí, keď ho prudko odtisne a on zaspätkuje. Do niekoho naráži, pravdaže, nerobí si z toho veľkú hlavu. Je opitý, ale asi pochopil, že ona nemá záujem. Zmizne z parketu a ja sa pozriem na Evana, lebo ma pobúchal po ramene.

„Sorry, skoro by som zabudol. Toto je Killian. Bývalý spolužiak zo strednej a dobrý kamarát.“

Zvítam sa s chlapíkom, ktorý má tetovania na krku

a na spánku. Celkom namakaný týpek. Predstaví sa ako Frank a Evan mi o ňom len v krátkosti povie, že je bývalý bachár. Potom aj ďalej komunikuje len s Evanom a okolo mňa prejde pripitý chlapík.

Tacká sa, takže uhnem skôr, než by do mňa vrazil a vylial mi drink. Asi by bolo najlepšie vypiť ho do dna. Priložím si teda pohár k perám a vlejem do seba zvyšok. Za sebou začujem nadávky a nespokojnosť.

Otočím sa, aby som zistil, o čo ide a spoznám mladíka, čo okolo mňa prešiel. Dokonca si uvedomím, že je to týpek z parketu. *Spitý na mol.* Sledujem jeho tackavé kroky, až zastane pri rezervovanom boxe. Nevyzerá ako niekto, kto nosí kabelku – box určite patrí ženám. Dvom, čo odhadnem podľa pohárov s drinkami. Spozorniem ešte viac. Niečo sa mi na ňom nezdá.

Na rukách má vytetované lebky a kríže.

To nejde dokopy.

Nerušene si tam sadne a poobzerá sa po podniku. Dokonca si pritiahne jeden pohár bližšie, a to už viem, že tu fakt niečo nesedí.

Príliš sa ošíva.

Je nezvyčajne nervózny.

Okrem toho...

Nie je to box tej brunety? Tej, ktorá mu len pred okamihom dala najavo, že nemá záujem? Žeby bol s nimi? Ohrdnutý frajer, čo sa opil viac než mal?

Lenže prečo sa tak obzerá?

Nakloní sa na stranu a z vrečka na rifliach niečo vytiahne. *Zápalková škatuľka?* Sledujem to s nepokojom, ktorý mi našepkáva, že je všetko inak. Vytiahne čosi malé a zlomí to. Ešte raz sa nervózne pokrúti a vysype biely prášok z tabletky do pohára, čo má najbližšie.

Skurvysyn!

V hrdle mi navrie žlč. Jedno, čo nenávidím, sú takíto hajzli. Urobia aj nemožné, aby dostali kočku, ktorá ich zaujme. Mrknem sa na parket. Baby sa bavia. Stále tancujú a nič netušia. Mladík vyberie ďalšiu drogu a nasype ju aj do druhého pohára. Očividne si nie je istý, ktorý patrí ktorej.

To je hajzel!

Prečo si to nikto z ochranky nevšimol?

Snažím sa nevybuchnúť, no viem, že ak niečo neurobím, ony to vypijú a za následky neručím. Pozriem na Evana, ktorý sa baví s kamarátom. To rozhodne. Pohnem sa späť v okamihu, ako mladík vstane z ich boxu a nenápadne skontroluje okolie. Chce odísť a to je moja šanca. Prederiem sa k nemu, vstúpim mu do cesty a on zaspätkuje.

„Sorry,“ povie mi, akoby on vošiel do cesty mne. Chce vykľučkovať. Urobím ďalší manéver a on pochopí. „Máš problém?“ spýta sa pobúrene.

„Teraz vezmeš oba poháre a jeden po druhom ich vypiješ.“

„Staraj sa o seba, kretén!“

„Nerád sa opakujem, ale urobím výnimku. Vezmi drinky, do ktorých si nasypal to svinstvo, a vypi ich!“

„Inak čo?“

„Je všetko v poriadku, Killian?“ ozve sa zrazu Evan a vedľa sa pristaví aj chlapík z ochranky.

„Nejaký problém, páni?“ zaujíma sa hrubokrký vyhadzovač. Všimol si narastajúcu potýčku. Preto prišiel. Chce zakročiť. To posledné, čo môže dopustiť, je bitka či škandál v ich podniku.

„Tento hajzel nasypal do pohárov dvom nič netušiacim dámam akési svinstvo. Rád by všetko vypil a v pokoji odišiel.“

Týpek vie, že je v pasci. Pozrie sa na gorilu. Obušok za pásom vysokého obra hovorí za všetko.

Vezmem poháre z okraja stola a podám mu ich. „Na zdravie.“

Nechce, ale vie, že nemá na výber. Vypije prvý. Potom aj druhý. Gorila ho schmatne za golier a odviečie von.

Evan sa na mňa prekvapene zahľadí. „Čo to malo byť?“

„Nemáš chuť si trochu zaboxovať?“

Viac netreba vysvetľovať. Zastavím čašníka, ktorý práve prechádza okolo a poviem mu, nech odprace prázdne poháre a tým dvom dámam prinesie nové drinky. Tie pôjdu na mňa. Potom vyjdeme za mladíkom. Nenápadne. Akoby sme si vyšli len na vzduch.

Potáca sa. Je mu očividne zle.

Droga už začala účinkovať.

Pomaly ho sledujeme, nato využijeme prvú možnú príležitosť a stiahneme ho do tichej uličky. Ako dobre, že bola práve po ruke. Nevie sa ani brániť, takže to nebude férový súboj. Nerád bojujem nečestne, no koledoval si.

Prvú ranu do brucha mu uštedrím ja. Zlomí sa v páse a z úst mu vyletí slina.

„Prečo si si ju vybral?“

Zachrčí.

„Dala ti košom, tak si sa chcel poistiť, že druhý raz nepovie nie?“

„Vyfajči ma!“

Druhú ranu mu dá Evan.

Pekne do brady.

Z pier mu vytreskne krv. Roztrhol mu peru, čo je mi jedno.

Rýchlo mu prehľadám vrecká a vytiahnem jeho občiansky preukaz. Schmatnem ho za vlasy a zdvihnem mu

hlavu. „Dobre si zapamätaj moju tvár, Edward Reese, 5th Avenue, lebo ak sa ešte raz dotkneš ženy týmto spôsobom, nabudúce nebudeš odchádzať po vlastných. Rozumieš?“

Nepovie nič, iba prikývne. Potom zachrčí a z papule sa mu začnú valiť sliny. Je úplne mimo. Nadrogovaný hajzel.

Pustím ho a ustúpim.

Zapotáca sa dozadu a oprie sa zadkom o stenu. Za ním je len tehlový múr, ktorý ho drží na nohách. Odfotím si jeho občiansky preukaz a potom mu ho vrátim späť do vrecka. Tu som skončil.

Cúvnem a s Evanom opustíme tichú uličku.

„To šlo hladko,“ poznamená kamoš v kroku a spokojne sa zasmeje.

Rýchlo mu pošlem cez mobil foto, ktoré som urobil a schovám si telefón späť do vrecka na rifliach. „Poslal som ti jeho fotku. Zisti, čo je zač.“

„Fajn.“

„Rád by som mu ublížil viac, ale drží ma na uzde fakt, že sa ma to vlastne netýkalo.“

„Netýkalo sa ťa, a aj tak si zakročil. Čím to je?“

Vyjdeme na rušnú ulicu a zamierime k Arsenalu.

„Nemám rád podrazy.“

